

— Имай търпѣніе, продума въщицата, можи ти са имаи търпѣніе; азъ залибихъ, но друга една жена помалко хубава, тако ми Немезида, отъ мене, прилѣга моя младъ любовникъ. Азъ произхождамъ отъ племѣ Тирренско най свѣдуше отъ другитѣ въ черната магія. Майка ми бѣше въщица, и тя показа състраданіе къмъ простѣта на дъщеря си; отъ нейната рѣка зехъ цитіето, което бѣше любиче за любовника ми, отъ нейнитѣ рѣцѣ зехъ отровата която щѣше да затрие съперницата ми. Сводове на пещерата ми, страшни сводове, паднете на главата ми, строшете ка! трепещущитѣ ми рѣцѣ размѣнихъ чашитѣ и любовникътъ ми паднѣ мъртъвъ на колѣнитѣ ми! Отъ нея минута животътъ ми животъ ли е? остарѣхъ тосъ часъ, и една таенственина и неудържима сила на волята ма насила да протѣрѣмъ страшно раскаиванѣ. Подъ нейното вліаніе търсѣмъ безпрестанно зловредны трѣвы, варѣмъ ги въ отрова, и фантазіята ми малѣже и мислѣмъ че ги поднасимъ на съперницата си; заради туй пълнихъ чешитѣ постоляно като си въобразявамъ че унищожавамъ хубостѣта ѣ. Съкоги като са събудѣмъ имамъ предъ очитѣ си трепещущитѣ членове, распѣненитѣ уста и хлѣтнѣшитѣ очи на моего Ава, когото азъ сама убихъ!

Поскърца тѣзи торба отъ кости и страшно са растрепера.

Арбакъ погледнѣ на въщицата съ любовитѣство и съ презрѣніе.

«Подлежи прочее тѣзи гнусна плѣтъ на чловѣчески страсти, и пламги еше въ ней пламкѣтъ на любовѣта който мѣчи Арбака! тѣи ски създадени сички! Увы! чловѣческитѣ страсти сѣ бръмки конто свързватъ великитѣ чловѣци съ малкитѣ!» Туй си мисляше той и мълчеше докато я гледаше смущѣна. Горката, тя са въртѣше връхъ стола си на сѣкъдѣ, и стѣкланитѣ ѣ очи са впивахѣ въ огъня на огнището, а блѣдавото ѣ лице са обливаше съ изобилни слезы.

— Жаловита нанстина е исторіята ти, продума той найподиръ, но силнитѣ потрѣсванія принадлежатъ само на младѣя възрѣстъ; времето трѣбаше да ожесточава сърцето ти противъ сѣкиго чловѣка освѣнъ насъ сл. Остави сега тѣзи гнупости на страна и дай пакъ вниманіе на думитѣ ми. Заповѣдамъ ти да ма слушашъ во име на сѣщото туй твоѣ мѣстително чувство, жажда за отмѣстванѣ ма е довела въ пещератати. Искамъ да са отѣрѣжъ отъ единъ хлапакъ, който ми прегради пъги, и презрѣ въшебствата ми; тѣзи мерсѣе на опустѣніето, липена отъ умъ и душа и безъ никое друго преимущество освѣнъ хубостѣта, проклетитѣ този червей, Главкѣ (заклевамъ са на Козита и на Немезида) трѣба да укре!